

'ספרי תורה מהלכים' מראים ה' לעולם How to be a 'Living Torah'

1. הראי"ה קוק, עין איה שבת ה', לד על מסכת שבת דף נה ע"א
יחזקאל ט, ד:

ויאמר ה' אליו עבור בתוך העיר בתוך ירושלם והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה.

ר' שמואל בר נחמני אמר, אלו בני"א שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תי"ו.
א. הקיום שבא בלא הכרה פנימית והכשר עצמי לאורה של תורה **וטעמי מצותיה**, המלאים אף במה שנגלה מהם לכל דורשי אמת זיו חיים יושר וצדק, הולך הוא דוקא ע"פ עצם **סדרה** של תורה. רק כפי המבואר בתורה יוכל אדם כזה לעשות רצון קונו, אבל **לא יוכל לחדש** ולדון דבר מדבר בחידושי **אמת**, באופן שיהיו כל הרעיונות והדיעות המתילדים בלבבו מצד קדושתה של תורה, הולכים ומצטרפים, הולכים ומתרבים, עד אין קץ.

ב. לא כן הוא חלק האדם שכבר התעלה **להכשר השכלתה** של תורה, שבא למדה זו **שיודע את קונו**, ומשיג את החפץ העליון המבוקש בכללותה של תורה, והכח הגנוז המתפרט בפרטיה מאור העליון, הוא משתמש בכל עניני התורה המצות וכונותיהם כשימוש האותיות הכוללים **כל הצירופים** שבעולם, להביע בהם המון מחשבות ורגשות לאין תכלית. אלה הם דבקים **בתורה בעצמם** ובבשרם, אצלם מאירה **אורה** של תורה אפילו באור **פניהם החיצוני**, אצלם עומדת התורה כולה במדרגת אותיות הכוללים **כל המבטאים**, והמבטאים נולדים מהם חדשים בכל עת ורגע, "כי עדותיך שיחה ליי" (קוט, צט).

ג. סידורה של תורה וערכה נערכת אצלם כערך כלל האותיות, שהם אבות כל מה שמצורף ושעתיד להצרף, כך כל מה שנולד ושיולד לטובה, לאמת, ליושר ולחכמה, הכל נובע מאורה של תורה, והדרכת מצותיה למימינים בה, ובכל עת **מצטרפים** הרעיונות הפזורים **לדברים שלמים**, המפיעים דברים מלאים לכל ענין וכל חפץ, **אלו בני"א שקיימו את התורה כולה מאלף ועד תיו.**

2. דברי הימים א, כח, ט- וְאַתָּה שְׁלֹמֹה בְּנִי דַע אֶת אֱלֹהֵי אֲבִיךָ וְעֲבָדְהוּ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חֲפִצָּה כִּי כָל לִבָּבוֹת דּוֹרֵשׁ יָדוּד וְכָל יֵצֵר מַחֲשָׁבוֹת מִבֵּין אִם תִּדְרָשְׁנוּ יִמָּצֵא לָךְ וְאִם תַּעֲזֹבֵנוּ יִזְנִיחֶךָ לְעַד :

3. ספר העיקרים מאמר ב, ל- אלו ידעתיו הייתי, כלומר כי אין חי שישג עצמותו אלא הוא יתברך.

4. ר"י החסיד, "שיר הכבוד"- דימו אותך ולא כפי ישך וישווד לפי מעשיך.

5. הראי"ה קוק, עקבי הצאן - "דעת אלהים", עמ' קל

כל חזיון, בין מוחשי בין שכלי, הבא להתיצב במצב של פגישה יחושית, אצל כל חש, וכל משכיל, מיד הוא מעורר רגש או מחשבה, שהיא כפולה, אחת שהיא שתיים, **מצד עצמו** של החזיון ו**מצד תארו** המתחשים אל הנושא העסקן באותם הדברים.

6. הראי"ה קוק, מוסר אביך "דבקות", ע' עא

א. מלמדת היא לנו החכמה האלהית את המדות, את הספירות האלהיות, כדי לדעת שבמדותיו של הקב"ה אנו צריכים להתדבק.

ב. אם אין אנו מכירים שכל עיקר הצורך לתלמודם של **השמות**, של **המדות**, ושל **הספירות**, הוא כדי שנדע שאנו צריכים להתדבק במדותיו של מקום, ושאנו יכולים להתדבק בהן, ושאין אנו יכולים להתדבק בגבורה של מעלה בלא השאיפה למדותיו, אם אין **אור** זה פרוש לפנינו אין אנו מכירים כלל את **כל** התוכן של חכמת המדות, של יסוד הספירות והאצילות של הנושא היסודי של מעשה מרכבה.

7. רמב"ם, מורה נבוכים, חלק א, פנ"ד-

כי תכלית מעלת האדם - ההדמות בו ית' כפי היכולת - כלומר, שנדמה פעולותינו בפעולותיו - כמו שבארו בפרוש "קדושים תהיו", אמרו, "מה הוא חנון, אף אתה היה חנון; מה הוא רחום, אף אתה היה רחום". והכוונה כולה - כי התארים המיוחדים לו ית' הם תארי פעולותיו, לא שהוא ית' בעל איכות.

8. הראי"ה קוק, עקבי הצאן, "דעת אלהים", עמ' קמה

המושג של "עבודת אלהים" באופנו הנמוך, הוא מתאים עם כללות מושג האלהות, כשהוא עומד במעלתו **השפלה** אצל האדם - **עבודת עבד**, והוא מתגדל והולך באותה המדה שהציור הפנימי של **דעת האלהים** יגדל. ואם יהיה אדם במעלה כזאת שכחותיו המוסריים והמדעיים הנם מפותחים בו כראוי לפי ערכו ודורו, ודעת האלהים שבקרבו עומדת על מצב נמוך, אז מוכרח הדבר שימצא בקרבו נגוד עצום לכל המושג של עבודת האלהים. ואין שום תרופה לזה, כי-אם לרומם **שם ד'** בקרבו ברוממות פנימית, דהיינו ברגש נעלה ובידיעה מקפת, העולה על, ולפחות מתאימה עם שאר ציורי הגודל והשיגוב שבנפשו, ברכה בתורה תחילה, "כי **שם ד' אקרא הבו גודל לאלהינו**".

9. הראי"ה קוק, אורות הקודש ב, עמ' שלט, "השפעת האדם בעולם"

כשרואים **שם ד' נקרא עליו**, יראים ממנו, שבעלי חיים וכחות הטבע מוכנים לעבדו, עם אבני השדה... כשבני אדם פראים חזקי מצח נכנעים מפני הוד אצילות שבנשמה מלאה **חכמת אלהים**, וכבוד מוסר שדי ויראת שמים, הכל מוליך אותנו למקום אחד, **שלא יש נשמה בודדת, גרגרית, גדועה, בהויה כולה, אלא הכל מחובר משורג וארוג**. וכשהגודל מתבלט, הניצוצות הקטנים מתלבים, מרגישים הרגשה טמירית מעצמיותם, שיש כאן נשגב ונערץ.